

WOJEWODA ŁÓDZKI

RT-II.7511.1.2022

Łódź, 30 czerwca 2022 r.

DECYZJA

Na podstawie art. 105 § 1 w związku z art. 28 i art. 157 § 1 i 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity: Dz. U. z 2021 r. poz. 735 ze zmianami, dalej jako „k.p.a.”) oraz art. 8 ust. 1, art. 8m i art. 8o ustawy z dnia 29 czerwca 1963 r. o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 r., poz. 140, dalej jako „u.z.w.g.”), po rozpatrzeniu wniosku Pani [REDAKTOWANO] o stwierdzenie nieważności decyzji Kierownika Urzędu Rejonowego w Wieluniu z dnia 26 listopada 1997 r., znak G.6016-41/97 o uznaniu za mienie gminne gruntów położonych we wsi Przywóz, gmina Wierzchlas, oznaczonych nr działek 1, 19, 27, 42, 66, 97, 98, 133, 171, 177, 346, 375, 497, 509/1, 509/2, 534, 540, 26

umarzam postępowanie w całości.

Uzasadnienie

Pismem z dnia 27 lutego 2022 r., Pani [REDAKTOWANO] wystąpiła do Gminy Wierzchlas z wnioskiem o stwierdzenie nieważności decyzji Kierownika Urzędu Rejonowego w Wieluniu z dnia 26 listopada 1997 r., znak G.6016-41/97, zarzucając, że została ona wydana z rażącym naruszeniem prawa, ponieważ działka o nr 534 w obszarze rozdzielającym działkę nr 533/1 i 548 (poprzednio 488) nigdy nie była mieniem gminnym. Do wniosku załączyła skan oświadczenia o cesji roszczeń. Powyższy wniosek został przekazany do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Sieradzu, a następnie do Wojewody Łódzkiego. W toku postępowania, celem wykazania interesu prawnego w sprawie, Pani [REDAKTOWANO] załączyła skany: aktów stanu cywilnego, dowodu osobistego, aktów własności ziemi wraz z dokumentacją dotyczącą tego postępowania, pełnomocnictwa, dyplomu, aktów notarialnych – umowy o dożywocie oraz umowy darowizny i sprzedaży, dokumentacji sądowo-notarialnej w sprawie zbioru dokumentów, zezwolenia na ujawnienie praw w księgach wieczystych, zawiadomienia o założeniu księgi wieczystej, zaświadczenia o braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, dokumentacji z ewidencji gruntów, decyzji komunalizacyjnej ze spisami inwentaryzacyjnymi,

ŁÓDZKI RZĄD WOJEWÓDZKI W ŁÓDZI

90-926 Łódź, ul. Piotrkowska 104, tel.: (+48) 42 664 11 85, fax: (+48) 42 664 10 40 Elektroniczna Skrzynka Podawcza ePU AP – Jednostka Skrytka SP

Administratorem danych osobowych jest Wojewoda Łódzki. Dane przetwarzane są w celu realizacji czynności urzędowych. Masz prawo do dostępu, sprostowania, ograniczenia przetwarzania danych. Więcej informacji znajdziesz na stronie [www.wojewoda.lodz.pl](#) w zakładce ochrona danych osobowych

decyzji w sprawie uznania za mienie gromadzkie, postanowień o sądowym nabyciu spadku wraz z dokumentacją dotyczącą tego postępowania. Ponadto Starosta Wieluński nadesłał poświadczone za zgodność z oryginałem kopie: akt postępowania w sprawie uznania za mienie gromadzkie, rejestru gruntów z 1961 r., dokumentacji z powiatowego zasobu geodezyjno-kartograficznego oraz uproszczone wypisy z rejestru gruntów według stanu na dzień 25 kwietnia 2022 r.

Jak wynika z art. 8 ust. 1 i 8m u.z.w.g. starosta wydaje decyzję o ustaleniu, które spośród nieruchomości, o których mowa w art. 1 ust. 2 i 3 u.z.w.g., stanowią mienie gromadzkie. W postępowaniu administracyjnym organem wyższego stopnia w rozumieniu k.p.a. w stosunku do starosty jest wojewoda. Natomiast w 1997 r. organem właściwym do wydania decyzji był rejonowy organ rządowej administracji ogólnej, tzn. Kierownik Urzędu Rejonowego w Wieluniu. W kwestionowanej decyzji błędnie zostało wskazane, że grunty zostały uznane za mienie gminne, winno być – mienie gromadzkie.

Stosownie do art. 157 § 1 i 2 k.p.a. właściwy do stwierdzenia nieważności decyzji w przypadkach wymienionych w art. 156 jest organ wyższego stopnia, a gdy decyzja wydana została przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze - ten organ. Postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji wszczyna się na żądanie strony lub z urzędu. W związku z powyższym istotną w sprawie okolicznością jest to, czy Pani [REDAKTOWANE] posiada przymiot strony postępowania, zwłaszcza że nie została wymieniona jako strona w kwestionowanej decyzji Kierownika Urzędu Rejonowego w Wieluniu.

Definicję strony zawiera art. 28 k.p.a.: Stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. Stosownie do wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie¹: *Artykuł 28 k.p.a. ustanawia przesłanki przyznania jednostce statusu strony w postępowaniu w sprawie. Przesłanką, która warunkuje status strony jest przesłanka przyznania przepisem prawa materialnego interesu prawnego. Ustalenie zatem interesu prawnego może nastąpić na podstawie przepisu prawa materialnego w toku postępowania prowadzonego w sprawie. Okoliczności stanu faktycznego sprawy przesądzają o tym, czy rozstrzygnięcie sprawy ma wpływ na ograniczenie uprawnień lub nałożenie obowiązku (zob. wyrok NSA z dnia 10 grudnia 2019 r. sygn. II OSK 263/18). Pojęcie strony, jakim posługuje się art. 28 k.p.a. może być wyprowadzone z przepisów prawa materialnego, czyli z normy prawnej, która stanowi podstawę ustalenia uprawnienia lub obowiązku. Interes prawny jest bowiem kategorią normatywną, mającą swe źródło w przepisach regulujących sposób załatwienia sprawy i stanowiących podstawę prawną jej rozstrzygnięcia, zarazem ściśle związaną z przedmiotem prowadzonego postępowania. Mieć interes prawny*

¹ Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 27 lutego 2020 r., III SA/Lu 645/19, Legalis 2420357.

w postępowaniu administracyjnym znaczy to samo, co ustalić przepis prawa powszechnie obowiązującego, na którego podstawie można skutecznie żądać czynności organu z zamiarem zaspokojenia jakiejś potrzeby albo żądać zaniechania lub ograniczenia czynności organu sprzecznych z potrzebami danej osoby, przy czym interes prawny to interes indywidualny, konkretny i sprawdzalny obiektywnie, a jego istnienie znajduje potwierdzenie w okolicznościach faktycznych, będących przesłankami zastosowania przepisu prawa materialnego. Od tak pojmowanego interesu należy odróżnić interes faktyczny, wynikający z subiektywnego przekonania podmiotów, że powinni oni być stroną postępowania, opartego na pewnych okolicznościach faktycznych, nie znajdujących jednak oparcia w prawie materialnym i wynikających z nich uprawnieniach wymagających ochrony prawnej (tak WSA w Krakowie w wyroku z dnia 2 grudnia 2019 r. sygn. II SA/Kr 765/10). Jak wskazane zostało w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego²: Przez interes prawny zaś rozumieć należy interes indywidualny, konkretny, aktualny i sprawdzalny obiektywnie, którego istnienie znajduje potwierdzenie w okolicznościach faktycznych, będących przesłankami zastosowania przepisu prawa materialnego.

Po przeanalizowaniu akt postępowania Wojewoda Łódzki doszedł do wniosku, że Pani [REDAKTED] nie wykazała tak rozumianego interesu prawnego, zatem jej żądanie nie mogło wszcząć postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji. Powyższe oznacza, że zastosowanie winien mieć art. 105 § 1 k.p.a., który stanowi, iż gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe w całości albo w części, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania odpowiednio w całości albo w części.

W szczególności Pani [REDAKTED] nie wykazała posiadania tytułu prawnego do działek objętych postępowaniem. Z treści ksiąg wieczystych wynika, że właścicielem działki 534 (poprzednio oznaczonej jako 529) jest Gmina Wierchlas. Wnioskodawczyni nabyła natomiast działki z nią graniczące. Obecny przebieg granicy między ww. działkami wynika z prawomocnej decyzji Urzędu Rejonowego w Wieluniu z dnia 18 czerwca 1993 r., znak G.7410/43-14/1/93 dotyczącej wprowadzenia zmian w rejestrach gruntów i dokonania pomiaru w ramach aktualizacji istniejącej drogi na gruntach wsi Przywóz. Pomiaru w tym postępowaniu dokonywał geodeta z Wojewódzkiego Biura Geodezji i Terenów Rolnych w Sieradzu.

Pani [REDAKTED] kwestionuje przebieg tej granicy, wskazując że poprzedni właściciel zdawał sobie sprawę, że został wprowadzony w błąd przez urzędników i zbywając w 2011 r. część nieruchomości na rzecz Wnioskodawczyni, secedował na nią również m.in. roszczenia z tytułu dochodzenia zmian geodezyjnych i odszkodowania od Gminy Wieluń w związku z przejęciem części nieruchomości pod drogę. Niemniej zauważyć należy, że rozstrzygnięcie sporów dotyczących przebiegu granicy nie należy do właściwości Wojewody

² Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 października 2008 r., I OSK 1589/07, Legalis 219773.

Lódzkiego, tym bardziej, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie wskazuje na to, aby poprzedni właściciel został poszkodowany w wyniku aktualizacji. Z akt postępowania wynika, że posiadał on we wsi Przywóz działki o łącznej powierzchni 3,196 ha. Natomiast z załączonych przez Wnioskodawczynię aktu notarialnego i dokumentów z ewidencji gruntów wynika, że ww. działkom, po zmianach, odpowiadały działki, których łączna powierzchnia była większa tj. 3,2852 ha. Ponadto z oświadczeń złożonych pod rygorem odpowiedzialności karnej w postępowaniu w sprawie uznania za mienie gromadzkie wynika, że działki objęte tym uznaniem zostały wydzielone około 1918 r. podczas podziału geodezyjnego stabilizującego i stanowiły dojazd do pól wsi Przywóz. Osoby składały oświadczenia już po dokonanej aktualizacji, zatem musiały odnosić się do przebiegu granicy działki nr 534 wykazanego obecnie w ewidencji gruntów.

Jak stwierdził Naczelny Sąd Administracyjny³: (...) *nie jest rzeczą organów administracyjnych, ani sądu administracyjnego ustalanie właściciela działki nr (...) odmiennie niż zostało to ujawnione w treści księgi wieczystej. Zakres nabytego przez stronę prawa do działki nr (...) nastąpił w dacie istnienia księgi wieczystej do działki o nr (...). W dacie wydania decyzji Starosty B. wykazywana była zarówno odrębna działka o nr (...), jak i działka nr (...). Jeżeli skarżący twierdzą, że część tej działki wchodzi w powierzchnię ich działki o nr (...) to powinni to ustalić w postępowaniu przed sądem powszechnym. Ustawa z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece w art. 10 przewiduje roszczenie o usunięcie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym. Roszczenie to jest sposobem obalenia wiążącego domniemania prawnego, stanowiącego w art. 3 ust. 1 tej ustawy, że wpisy w księdze wieczystej są zgodne z rzeczywistym stanem prawnym nieruchomości. Ponadto przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. kodeks cywilny (Dz.U. z 2014 r. poz. 121 t.j.) przewidują w art. 152-154 rozgraniczenie nieruchomości po wcześniejszym przeprowadzeniu w tym zakresie, ze skutkiem negatywnym, odrębnego, szczególnego postępowania administracyjnego, będącego warunkiem przekazania do sądu powszechnego sprawy o rozgraniczenie nieruchomości w myśl art. 34 z dnia 17 maja 1989 r. prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz.U. z 2010 r. Nr.193 poz. 1287).*

Tym samym powołanie się przez Sąd I instancji na treść art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece, zgodnie z którym przyjmuje się, że wpisy w księdze wieczystej są zgodne z rzeczywistym stanem prawnym nieruchomości było zasadne. Słusznie też Sąd wskazał, że jeżeli skarżący wysuwają jakiekolwiek roszczenia cywilnoprawne do całości lub części działki nr (...), to powinni rozważyć drogę postępowania cywilnego przed sądem powszechnym.

Powyższe wskazuje, że Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny w sprawie. Prawidłowo też zostały określone granice postępowania dowodowego w sprawie. Żądanie

³ Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 maja 2014 r., II OSK 3004/12, Legalis 1327812.

skarżących aby w ramach badania ich interesu prawnego Sąd Administracyjny w Kielcach, z pominięciem treści istniejącej księgi wieczystej, treści wypisów z rejestru gruntu, ustalał przebieg granic nieruchomości i prawa własności poprzez zażądanie i analizę kolejnych map zasadniczych na okoliczność powstania oznaczeń ewidencyjnych co do działek wskazywanych jako nr (...) i (...), położenia tych działek, ich granic, ich powierzchni i ewentualnych zmian wykracza poza uprawnienia tegoż Sądu zważywszy na treść art. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. prawo o ustroju sądów administracyjnych. (...) Przypisanie tych spraw do właściwości sądu powszechnego wyklucza działanie organów administracyjnych w tej materii.

Na marginesie wskazać również należy, że zgodnie z art. 80 u.z.w.g. do postępowań dotyczących wzruszenia decyzji ostatecznych wydanych na podstawie niniejszej ustawy nie stosuje się art. 145-145b oraz art. 154-156 k.p.a., jeżeli upłynęło 5 lat od dnia, w którym stała się ostateczna, decyzja o ustaleniu, które nieruchomości stanowią wspólnotę gruntową, ustaleniu wykazu uprawnionych do udziału we wspólnocie gruntowej oraz wykazu obszarów gospodarstw rolnych przez nich posiadanych i wielkości przysługujących im udziałów we wspólnocie. Tymczasem jak wynika z adnotacji umieszczonej na kwestionowanej decyzji, stała się ona prawomocna i podlega wykonaniu z dniem 31 grudnia 1997 r., zatem upłynął już termin określony w art. 80 u.z.w.g. Jak wynika z wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie¹: *Zasadny jest pogląd, że skoro wspomniana ustawa reguluje zarówno sprawy dotyczące zagospodarowania wspólnot gruntowych jak i mienia gminnego (gromadzkiego), to cytowany przepis będzie miał również zastosowanie do decyzji ustalającej jakie nieruchomości stanowią mienie gminne. (...) Odwołując się do wykładni celowościowej należy zwrócić uwagę, że eliminacja z obrotu prawnego decyzji lub części decyzji, dotyczących ustalenia nieruchomości, wchodzących w skład wspólnoty gruntowej, uzasadniona np. fragmentaryczną trafnością wniosków, wniesionych przez nielicznych uczestników postępowania, a często już ich następców prawnych, może utrzymywać stan niepewności prawnej dla wielu podmiotów. Uzasadnione jest stwierdzenie, że wskazane rozwiązanie prawne podyktowane zostało wolą utrzymania ustalonych przed wieloma laty stosunków własnościowych dotyczących nieruchomości, z uwagi na doniosłe znaczenie ochrony ich trwałości. Przejawiło się to w wyłączeniu możliwości wzruszenia decyzji ostatecznych, dotyczących zazwyczaj wzajemnie powiązanych praw do nieruchomości wielu osób.*

Biorąc powyższe pod uwagę, należało orzec jak w sentencji.

¹ Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, z dnia 1 marca 2019 r., IV SA/Wa 3127/18, Legalis 2389792.

Pouczenie

Od niniejszej decyzji służy odwołanie do Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi, za pośrednictwem Wojewody Łódzkiego, w terminie 14 dni od dnia doręczenia. W trakcie biegu terminu można zrzec się prawa do wniesienia odwołania od decyzji składając oświadczenie o zrzeczeniu się prawa do odwołania. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.

Z up. WOJEWODY ŁÓDZKIEGO

Bogumiła Kapusta
Dyrektor Wydziału Rolnictwa i Transportu

Otrzymują:

1. Pani [REDACTED]
2. Pan [REDACTED]
3. Pani [REDACTED]
4. Gmina Wierzeźbas,
5. Powiat Wieluński,
6. aa,

✓ UPO ✓ Podpis 1 ✓ Podpis 2

Podpis prawidłowy.
Kwalifikowana pieczęć elektroniczna

Data i czas złożenia podpisu: **2022-06-30 11:37:41**

PODPISUJĄCY

Kraj (C)	PL
Region (ST)	Mazowieckie
Miasto (L)	Warszawa
Organizacja (O)	Kancelaria Prezesa Rady Ministrów
Podmiot (CN)	ePUAP ESP
Ulica (STREET)	Aleje Ujazdowskie 1/3
Kod pocztowy (OID.2.5.4.17)	00-583
Identyfikator organizacji (OID.2.5.4.97)	VATPL-5261645000

Numer seryjny certyfikatu: **3608542112950280699735612080302546574667474**
Algorytm podpisu: **SHA256withRSA**
Certyfikat ważny (od - do): **2021-09-04 10:13:33 - 2024-09-03 10:13:33**

WYSTAWCA CERTYFIKATU

Identyfikator organizacji (OID.2.5.4.97)	VATPL-9512352379
Kraj (C)	PL
Organizacja (O)	EuroCert Sp. z o.o.
Podmiot (CN)	Centrum Kwalifikowane EuroCert

Lista plików podpisanych elektronicznie powyższym podpisem:
upo.xml
ePismo przewodnie przekazujące decyzję.xml